

DE CE AM ALES JURNALISMUL?

Bună întrebare! De ce am ales jurnalismul? De ce nu am mers la medicină sau la drept, ca un om întreg la cap cum ar spune bunica mea?

Sinceră să fiu, aceeași întrebare mi-o tot pun și eu încă de pe la vreo opt-nouă ani, când m-am hotărât că eu nu vreau să fiu doctor și nici să apăr oameni prin tribunale nu vreau, ci mai degrabă prefer să le scriu poveștile, să le aflu părerile, să îi apăr nu într-o sală de judecată, ci pe stradă, cu microfonul în mână, atunci când se întâmplă vreo nedreptate.

Bineînțeles că la acea vreme nu aveam nici o noțiune despre ceea ce înseamnă toată treaba asta, dar auzisem că s-ar numi jurnalism și îmi plăcea mult cum suna.

Asta ar fi explicația mai puerilă.

Explicația ceva mai concretă ar fi că încă nu am găsit ceva care să îmi placă mai mult să fac decât să scriu; iar atunci când pot să relatez în scris ceea ce vreau e perfect. Acum, la doi ani de când am început să îl studiez în facultate, mi-am dat seama de câteva aspecte foarte importante în ceea ce privește jurnalismul așa cum îl văd eu. Primul ar fi că meseria asta nu se termină niciodată. Subiecte vor fi mereu, dacă vei vrea le vei găsi, le vei analiza și le vei aduce în fața oamenilor așa cum sunt ele, fără a le denatura și fără a inventa povești de tip SF pentru a atrage atenția publicului.

Al doilea lucru important, zic eu, este că în meseria asta nu ai granițe de timp sau de spațiu. Când vrei să scrii și știi cum s-o faci în așa fel încât oamenii să te citească, poți să abordezi subiecte de acum 100 de ani care s-au întâmplat pe continentul de la celalalt capăt al planetei. Cred că asta e cel mai frumos, să nu ți se impună limite atunci când ești pasionat de ceva.

De la profesorii din facultate am învățat că, mai presus de toate teoriile și sintezele, ceea ce contează cu adevărat este să ai caracter și să fii corect. Mai întâi tu cu tine și după cu publicul pentru care scrii. Pentru că sunt mulți jurnaliști care aduc în media povești și atât, care preferă să nu spună tot adevărul doar de dragul senzaționalului, al audienței și al banilor, de astfel de oameni nu are nevoie presa, iar în universitatea la care sunt învățăm asta încă de pe de la primele cursuri.

Am ales jurnalismul pentru că încă mai cred în schimbare, în puterea generației tinere și în puterea cuvântului.

Am auzit pe cineva mai demult spunând că jurnalismul este un act de curaj făcut pentru viitor, însă adevărata însemnătate a acestor cuvinte am înțeles-o abia mai târziu. Presa nu înseamnă numai bârfă. Înseamnă adevăr, corectitudine și conștientizarea faptului că nu trebuie să ne pierdem identitatea noastră ca popor, nu trebuie să ne lăsăm mințiți și nu trebuie să ne complacem în această situație.

Nu degeaba presa este a patra putere în stat. Cred că asta ar trebui să realizeze toți tinerii care aleg această meserie și se află la început de drum: puterea cuvintelor folosite așa cum trebuie poate avea un efect atât de benefic pentru noi toți ca popor.

Am ales jurnalismul pentru că m-am gândit să încerc înainte să ajung la concluzia dură că este o pierdere totală de timp. De fraza asta acidă m-am tot lovit la început, când oamenii mă întrebau unde vreau să dau și le răspundeam, și ca și cum nu ar fi fost suficient, cuvintele cu pricina erau veșnic însoțite de expresia facială care îți mai transmitea și ea indirect gânduri de genul „o să mori de foame”, „presa scrisă e pe moarte... nu se mai caută așa ceva”, „te duci acolo pentru că îți este lene să faci ceva serios”. Tipul ăsta de reacții ale celor din jur pot să te facă să ai îndoieli, să îți pui întrebări, să te gândești de două ori, te pot face chiar să renunți. Și nu e păcat? Poate în tine se află schimbarea. Dacă nu încerci nu vei ști niciodată dacă a fost o greșeală sau nu. Te vei întreba mereu cum ar fi fost dacă...?

Eu recunosc, când auzeam toate părerile negative și dezaprobatoare mă încăpățânam și mai tare, îmi doream și mai mult și voiam să demonstrez că pot. M-am contrazis cu toți profesorii, rudele, prietenii, și azi, când mai am doar un pas până la licență, am realizat că da: în domeniul ăsta e greu să te angajezi, la terminarea facultății nu o să te aștepte nimeni cu brațele deschise să îți ofere un post într-o redacție unde să fii și foarte bine plătit, va fi foarte greu, dar dacă te duce capul, de foame nu o să mori cu siguranță; poate că presa scrisă e pe moarte, dar sunt atât de multe alte opțiuni... online-ul, spre exemplu, are o creștere uriașă; cât despre faptul că nu este ceva serios, mi se pare că munca depusă aici este egală cu munca din oricare altă facultate, atâta timp cât îți dorești să înveți ceva o poți face oriunde.

Și aici m-am lovit de o altă problemă, pornită tot din prejudecățile oamenilor, mai exact disputa dintre facultățile de stat și cele private.

Am încercat mereu, atât cât mi-a stat în putere, să le explic celor care mă priveau sceptic că nu am ales privatul pentru că așa era mai comod. Nu am ales să urmez cursurile de jurnalism ale unei universități private doar pentru a-mi obține diploma mai ușor.

Când am luat această hotărâre nu m-am gândit la prestigiu, la condiții sau la orice alt aspect. M-am gândit la oamenii pe care o să îi întâlnesc și lucrurile pe care o să le asimilez. Și la învățământul privat trebuie să înveți dacă vrei note mari, și aici muncim pentru ceea ce ne dorim, și aici există burse pentru cei mai buni.

Eu nu regret alegerea pe care am făcut-o, deși sunt conștientă de toate prejudecățile create în jurul acestui subiect, însă nu îmi rămâne decât să sper că la un moment dat mentalitatea se va schimba. Surprinzător sau nu, tot de noi, tinerii, depinde și asta!

De ce am ales jurnalismul? Pentru că vreau să mă remarc prin ceea ce sunt eu și prin ceea ce pot să fac. Dacă a fost o hotărâre bună? Asta depinde numai de mine, însă voi continua să am încredere în ceea ce am ales pentru că e ceea ce îmi place.

CRISTINA IOANA CIOBANU